

Zábava při pařbě na voru byla vskutku velkolepá, zpívalo se, tančilo a nebylo to za ticha, nýbrž hrála nebeská muzika jezerního orchestru, princ Štěpán v halucinogenním oparu recitoval své verše, leckdo byl v rauši. Po několika takto strávených hodinách se zpod jabloně probral Pan Prales, zvedl se na nohy a za svou milou Bětkou lez. Bětko nepila, ale její zelené oči zmodraly, což značilo jahodové kapradí. Se svou milou moc času nestrávil (přece jenom ji doma má pořád), ale šel se pozdravit se všemi přítomnými, když to z úvodu nestihl. Zastavil se nedaleko lavičky, kde seděla princezna Dylina a zrovna olizovala malému Vojtovi ucho. Prales to spatřil a napadl ho šílený nápad. Skoro vystřízlivělý došel k nim, pozdravil a řekl: „Můžu s tebou na chvíli mluvit, Dylino? Nebude Ti to vadit, Vojto?“

„Jo, super,“ řekl Vojta Pavučina, a šel za svým bratrem, jenž měl v ruce zrovna blok s básněmi Štěpána a snažil se rozluštit rukopis.

„No čau, jsem ráda, že jsi vzhůru, taky můžem konečně pokecat,“ řekla Pralesovi Dylina a lokla si piva, jež jí předtím donesl její divně se tvářící bratr Štěpán.

„Hele napadlo mě něco skvělého, doufám, že nebudeš proti,“ řekl a zasmál se Prales.

„To zas bude! Tak šup, sem s tím.“

„Všiml jsem si Tvých sympatií k Vojtovi a napadlo mě...“

„Já za to nemůžu, on mě balí,“ skočila mu do řeči Dylina a zrudla ve tvářích.

„Jasně, jasně že jo.. Co kdybychom se vsadili, kdo z nás dvou ho sbalí dřív? Pro srandu!“ Dylina se očividně zamyslela, ve tváři se jí objevila nepopsatelná jiskra. Aspoň nebudu myslet na bráchu..

„Fajn, jdu do toho.“

Jak to probíhalo dál, není v historii mnoho zaznamenáno. Kronikář asi spal nebo byl opilý. Ví se, že Dylina byla v podnapilé náladě a asi řekla Vojtovi Pavučinovi něco až moc nevhodného, protože jí poslal k šípku. V zápětí to šel zkusit Prales a ten tam byl poslán taky. Sázku nevyhrál nikdo. Krásného chlapce si do náručí nevezal nikdo. Možná jeho maminka, protože on zavčas jel domů, odvezen svým bráchou Martinem. Dylina z toho byla dosti rozladěná. Sama si připadala celkem atraktivní a

myslela si, že by to mělo dvanáctiletého kluka těšit, když se o něj zajímá dvacetiletá princezna. Možná se zalekl, možná by nevěděl, co ona po něm chce. Ona toho ale moc nechtěla. Snad jen jí chyběl nějaký plyšáček. Proto šla za svým bratrem Štěpánem, když se zrovna koupal v jezeře sám a ostatní se veselili na voru. Princezny obvykle nosí plavky, když se chodí koupat, ale to nebyl případ Dyliny. Jí intimní partie zakrývaly její dlouhé vlasy barvy mechu, když se to poštěstilo. Voda byla teplá, byla tma a tak jí nedělalo problém koupat se nahá. Doplavala za Štěpánem, poté dobu plavali vedle sebe mlčky.

„Bavíš se dobře, jo?“ zeptal se jí, s lehkým cynickým nádechem.

„Promiň,“ přiblížila se k němu. Plavali takhle víceméně bez řeči asi hodinu, dokud oba nebyli modří. Z voru bylo slyšet čím dál méně hlasů, většina osazenstva šla již spát do připravených komor. Posléze vylezli na břeh po oslízlych schůdkách z železobetonu, sedli na deku. Štěpán vzal Dylinu kolem ramen. Dylina jen čekala až jí oschnout ruce a poté ubalila snad největší smotek jahodového kapradí ve svém životě a připálila ho sirkou. Svět jakoby se roztržtil do milionu barevných střípků. Duhy jim poskakovaly před očima jako obří hadi a hudba, jež zněla z voru se změnila v hudební styl, který ještě nikdo nevymyslel. Leželi v trávě a přikryli se dekou... Za hodinu potom už byli vzhůru jen oni dva. „Mám tě prostě rád, zbytek mě fakt už nezajímá.“ Dylina ho políbila na tvář, poté ještě na ústa a oční víčka, jak jen to dokázala nejněžněji a usnuli si v náručí s obrovskou úlevou, když z nich spadly tlaky jejich choutek.

Možná by se tomu dalo bránit, jim to ale déle nešlo. Po nádherné koupeli a vzájemných tělesných kontaktů si přestali myslet, že incest je špatný. Ale on byl. Naštěstí ne v jejich případě. O několik neděl později se zjistilo (a král Jan jim to tajil schválně), že Štěpán je adoptovaný. Z neuvěřitelnosti této náhody se milovali ještě víc a už nikdy nechtěli nikoho jiného. Dylina si ještě párkrát v mysli představila mladého Vojtu s dredíky, jaké by to asi bylo, kdyby jí líbal na rty těmi svými bez prvních vousů a po čase na to úplně zapomněla a byla plná lásky jen ke svému bývalému bráchovi. A jejich láska byla plná jahodového kapradí a vorů.... Grizzelda

Zprávičky

- 3.5. **Tajemství pohádkové chaloupky**, Osada Mlýnská u Kraslic (okr. Karlovy Vary). Více info: Eliška.
- 8.5. ve středu se na Slamníku koná akce: **May b party, Terka 26, Rogo 30**. Vystoupí: CHUDÁK PANÍ POPELKOVÁ, THE MAGORS, ČERNÁ RUKA A VON PLASTIC FACTORY. Start v 18:00, vstup 50,-.
- 11.5. se koná akce **Československý večer věnovaný undergroundu Severních Čech**. Kde: U prince Miroslava, Praha Radlice, K vodojemu, tramvaj č.7, zastávka Laurova. Vystoupí: SLÁVEK KAPLAN, JIŘÍ ZELENKA, JAN TOMEŠ, ŠVESTKA, čtení, vernisáž apod. Start: 19:00.
- 11.5. se koná v Dejvické nádražce akce: **Zpět do undergroundu**. Vystoupí: HLINÍKOVÉ LOPATKY DĚDEČKA PIPÝNA, HOKR, MELMOTH, EXIT 18. Start: 19:00, vstup: do klobouku.
- 1.6. se koná akce **Kumburské vítání léta** v režii CK Špunt - akustické kapely, divadlo, autorská čtení, pivo, jídlo - vše na hradě Kumburk. Start: 12:00. Secvičná akce začíná již v pátek večer.
- **14-15.6. Zelí fest - opět v Mírovicích u Prahy!!!**

3. Milkovické hudební soustředění

(aneb Krtek se mi smál, že je zvědavěj, co si budu pamatovat...tedy opět pohled zaměřen trávovým a alkoholovým oparem)

Po prchnutí od pátečního koštěte a lopaty jsem se vydal na tradiční místo stopování na Černém mostě. Jako blbec jsem čekal asi hodinu a jelikož se potvora zima stále drala pod kabát, byla to hodina opravdu krušná. Zhruba po té hodině, kdy jsem stál a křečovitě svíral ceduli „Poděbrady“ ke mně přistoupil chlapík zhruba v mém věku a společensky přijatelnější vizáží. Řekl mi, že jestli jedu do Poděbrad, tak mě veme, že jen čeká na přítelkyni, označil jsem ho za svého zachránce a trpělivě společně s ním čekal na jeho drahou. Po pár vteřinách se zjevila nevině vyhlížející blondýnka a mohlo se vyrazit. Auto bylo zaparkované nedaleko. Po cestě se ukázalo, že to jsou velice příjemní lidé a ve společném hovoru, který se točil kolem cestování, cesta rychle utekla a já se mohl přemístit na kraj Poděbrad zkoušet štěstí dál. Štěstí mělo podobu asi padesátiletého máničky, jenž mě ochotně odvezl na kulaťák. Cestou mi vypověděl, jak jednou vezl devadesátiletého stopaře, který se takto začal přepravovat již v dobách dřevoplynu. Na kulaťáku jsem čekal též jen nepatrnou chvíli a mým dalším andělem cest, byla roztomilá učitelka ze školky ve firemním voze se zvířátky. Rovnou jsem jí tedy pozval na Kozí mejdan a odkázal též na blazni.cz. Byla trochu roztržitá, jelikož neznala tento kraj, nicméně mě úspěšně dopravila až do Kopidlna. Během zasněné chůze po Kopidlně přede mnou zastavilo modré auto, které mi mělo být povědomé, jenže já byl zasněný, tak mi nebylo povědomé. Z okýnka vyhlédla Jarmila, zeptala se mě, jestli tedy chci nastoupit... ano, ano básníci mají být zasněni. Jsem tedy skoro na místě, čeká mě ovšem ještě jeden úkol... A tak jsem do Milkovic dorazil skrze křoviska a hnal před sebou zatoulané osly, paráda, myslím, že jsme se skamarádili.

Na místě již čekal Standa, malý Kája a již ve čtvrték dorazivší Jožin. Než stačili dorazit ostatní, stihl jsem si s oslíky zahrát hru „zažeň osly do stodoly a zachovej klid“ vyhrál jsem, ale dali mi zabrat, potvůrky. Dál se stihlo vyložit pivo, které mezitím

bylo dovezeno. Vyložit zapojit, narazit. To už tu mezitím byli další lidé. Přijel Krtek, Ivan a Giorgio, ten ovšem hned odjel, jelikož byl v nějakém mrzutém rozpoložení, nicméně na druhý den již bylo rozpoložení lepší a tak opětovně dorazil a do hry se aktivně zapojil. Dorazili též

Skřítek, Mikuláš, Detajl a i Baťa, který se na rozdíl od minule, nikde nezatoulal. Dále tu byl Milánek s Violkou (čekal, jsem v klasické hašteření se Standou, ale nic takového jsem nezaznamenal, jestli to nebude tím, že Violka nepila a nebo já pil příliš) a nakonec též dorazila Lucka s Luďou, Robo (chlapíka jsem viděl poprvé, velice vtípné bylo naše představování) a nakonec s nimi i Líba, moc milá slečna, díky které mi občas pivo samovolně opouštělo püllitr.

Pivo bylo naražené, něco pojedeno, aparatura zapojena, mohlo se tedy začít. Nutno podotknout, že pivo bylo Velikonoční speciál Krakonoš čtrnáctistupňový a tráva byla též vydatně dopřávána.

Rozjel se jam, který se až na občasně umrtvené časové úseky táhnul až do pondělního oběda. Zhudebňovalo se, co se dalo a i to co se nedalo. Celé to bylo opět náhrávané, točené a online vysílané na kozyTV.cz. Robo zkoušel nějaké vizualizace a pak i hrál, ale přes opilost si nevzpomenu na co, myslím, že na piano (*didžerido, bicí a darbuka pozn. Krtek*). Dámy za pomoci Jožina též kuchyní vládly. Robo druhý den odjel, ale to se zase vrátil Giorgio. Vznikala opět různá hudební experimentální tělesa a některá měla i jména, nejlepší název byl asi Ježíš Kristus a jeho brácha na čemž bylo nejtípnější, že se při zhudebňování Tomášovo evangelia skutečně jistý Ježíšův bratr Jakub objevil. Detajl též vykonal odvážný experiment proměny v hada, ovšem nemělo to valný úspěch zejména u Krtka, kterému se tam motal do kabelů a neustále se vracel (*byl tak moc použitěj, že boural a ničil aparaturu jak mě tak ostatním a ten jeho had byla poslední kapka, proto byl za asistence vynesen do bezpečné vzdálenosti – pozn. Krtek*), nicméně k Detajlovu dobru jako muzikant byl skvělý a i pěvecký výkon podal. V neděli, kdy odjelo spoustu lidí jako Krtek, Gorgoio, Ivan, Lucka, Luďa a též Líba

(ano, pivo na zemi promine). Odjel též Jožin, což jsem prospal, a proto k tomu nic nemám, kdo byl, ví. Na to se jako nová posila objevil Mario a Bacil. Hovor se nebezpečně stáček k politice, musel jsem tedy bezpodmínečně trvat na dalším jamu, to se naštěstí povedlo a dočkali jsme se i pondělních reggae pohádek. Můj hlas ovšem dostal, co proto, a skoro týden jsem ho balzamoval za občasného příspěvní žloutku.

V pondělí zazněly poslední společné tóny a Bacil mě, Baťu a Detajla odvezl do Prahy, kde jsme lehce ulítli na trávě a palačinkách. *Rogo*

Krtkova malá poznámka: Ze soboty na neděli kolem 3-6 ráno se vytvořila „továrna na zvuk“ (čti: experimentální jam) – na hudební nástroje se hrálo jinak (např. kytara byla xylofonem), komponovaly se zvuky z nehudebních nástrojů (hadice, šumící kombo, skleničky). Do hudby se zapracovávaly náhodné zvuky, opustily se melodie a zkoumal se jen rytmus, který odměňoval hypnózou. Ocitli jsme se za hranicemi bigbítového jamu.

Pařba na voru aneb Pohádka o Incestu

„Žádná pařba na voru nebude! Už to nehodlám dál podporovat!“ zahřměl král Jan - z kamene vytesán.

„Ale tati, vždyť jsem z toho zcela zmučenej, to mě necháš takhle se trápit?“ odpověděl ublíženě princ Štěpán - do hola vylepán.

„Nerada se do toho vkládám, ale ty jsi umělec, Štěpáne, tak musíš bejt zmučenej,“ zachechtala se sestra jeho, princezna Dylina - voňavá jak exotická bylina.

„Jsem umělec, musím bejt zmučenej, ano, ano,

odcházím,“ řekl ještě hohlavý Štěpán a opravdu odešel.

Princezna Dylina se usmívala, král Jan se mračil. Oba věděli, že pařba na voru se uskuteční a že bude opět legendární jak všechny pařby prince Štěpána. Měl spoustu skvělých přátel, kteří se rádi přidají ke kouzlení a podporování Štěpánova umění. A Štěpán má velmi pohledné kamarády i kamarádky, což je plus. Na všechny strany. Štěpán si uvázal šátek na svou holou lebku, oblékl triko s nápisem PEACE, na něj květované sáčko, nasoukal se do purpurových kalhot, vyhrnul nohavice, umyl si nohy a obul si své celoročně nošené korálkové sandály. Šel za Dylinou.

„Ségra, upleteš mi cop?“ (Možná by se vám to mohlo zdát divné, vždyť princ Štěpán je dohola, ale on tím nemyslel cop na hlavě.)

„Jasně, tak pojď sem,“ takto hovořila k němu jeho sestřička Dylina a jala se mu plést cop z vousů, jež z brady mu rostou. On je nikdy v životě neholil, jen jedinkrát a to kosou.

„Jsem vůbec zvaná na tu tvou akci?“

„To nevím, nemáš žádné hezké kamarádky, nebo alespoň tak hezké jako jsi ty,“ řekl a dal sestře pus. Oběma to přišlo divné, ale to, co k sobě vzájemně cítili, bylo víc než bratrsko-sesterská láska. Oba se snažili svoje pocity potlačit, ale moc jim to nešlo.

„Tak já se zvu sama,“ pověděla mu Dylina s položeným výrazem ve své andělské tváři, dokončila cop, odkráčela ze své komnaty zanechaje tam Štěpána samotného svému osudu. Jež je sice úzce propleten s tím jejím, ale ona se tomu snažila bránit. Jsem přece jeho sestra! Tohle nejde! Myslela si o nich dvou spoustu věcí, ale neuvěřitelně jí přitahoval. Byla to vskutku Dylina.

A Štěpán? Asi před týdnem měl poslední pařbu na voru, kde se jako obvykle dostal do transu pomocí jahodového kapradí a měl vskutku všelijaké nápady. Ve svém kouzelném stavu nemyslel na to, že sestra je sestra a pocítil silnou touhu jí svést. To tak obvykle lidé mívají. V zápalu vášně se líbali jak malé děti. Nic víc v tom nebylo. Ale on je citlivá duše, měl druhý den silné pocity marnosti a oholil si své nádherné vlnité vlasy. Proto je teď hohlavým hipíkem. A neustále pod vlivem halucinogenů.

Na břehu jezera byl uvázán obrovský vor, v altánku na něm už posedávalo několik lidí. Dylina se tam šla podívat. Kráčí si ve svých poloděravých keckách a

přemýšlí, jestli se na tuto událost neměla obléknout trochu lépe. Nemusela. Slušelo jí to i v roztrhaných džínových kraťasech, z nichž jí popolézala zadnice. I v tričku se skvrnou od kečupu a každou podkolenkou jinou. Tak pohodila dlouhými zelenými vlasy a ten kousek, co jí zbýval k voru doběhla.

„Čau lidi, nesu vám nějaký burákový máslo, je přímo z Arašídového království, takže prvotřídní kvality, kdybyste měli chuť, housek je taky dost,“ počala vydávat skleničky s tímto skvostem barvy plutonia na proutěný stolek, který se vůbec nepohupoval, protože bylo bezvětrí.

„Jo, super,“ řekl dredatý mladíček, kterému mohlo být tak dvanáct let, oči barvy čokolády a na nohou glády.

„Prej přijede i Prales s Bětkou Karotkovou, slyšel jsem, že sehnali hlídání na celej víkend, takže bude jistě i dost barelů piva,“ řekl Štěpán, jenž zrovna balil jahodové kapradí do voňavé ruličky.

„Jo, super,“ řekl znovu mladíček a se zalíbením si prohlížel vlnité vlasy barvy močálu, jenž rostly z hlavy Dylině.

„Seznámíš nás, Štěpáne? Myslím, že se určitě neznáme,“ poprosila Dylina.

„Jo, super,“ souhlasil dredatý mladíček.

„Tak tohle je moje ségra Dylina, nesměj se, fakt se tak jmenuje a tohle, má drahá, tohle je Vojta Pavučina, brácha támhle Martina.“ Podali si ruce, prohodili pár zdvořilostních frází. Vojta nadměrně často používal spojení "jo, super" a Dylina ho pak seznamovala se svými kamarádkami a doufala, že z ní spustí oči. Byl nádherný, milý, ale bylo mu příliš málo let!

Přijel Prales a Běta Karotková z Mrkvového království, jež bylo pivní velmocí. Oba měli číra pěkně natupírovaná a dle všeho si ten medový mok dopřávali i během cesty sem, do Království Lekninu, krásného hlavně po ránu. Nejeli Bětčinou Audinou, nýbrž Pralesovým Transitem. Otevřely se dveře u řidiče a z nich vypadl Prales opilý jak Pán Milkin, když vyrazí na velké turné po světě se svým orchestrem. Vzápětí vyskočila z auta Bětka a povídá: „Tak nás tu máte, přivezli jsme nějaký sudy piva, ale ty jsou jen pro vás, my si raděj už nic nedáme.“ Rozesmála se, nějaký čas jí to vydrželo, pak s pomocí několika princů odtáhla Pralesa pod jablň, kde usnul jak lemroň.